

Arrest

nr. 244 105 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2018 België is binnengekomen, diende op 5 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 maart 2017 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 16 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 05/10/2018

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 26 april 2019, van 9u10 tot 12u, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, meester Vandermeersch Sofie loco meester Micholt Sylvie, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Zargha in het district Doshi van de provincie Baghlan. U bent een etnische Hazara en een aanhanger van de Ismaili-geloofsleer. U bent gehuwd met Y. T., die momenteel bij haar ouders in uw dorp verblijft.

Van 2007 tot 2009 werkte u voor Kabul Bank in Puli Khomri. Vervolgens werd u voor uw werk voor Kabul Bank overgeplaatst naar Kaboel. In 2011 ging u er aan de slag bij de financiële afdeling van FHI, een Amerikaanse firma die gespecialiseerd was in de beveiliging van Amerikaanse kampen. Eind 2013 brak er in het bedrijf een conflict uit tussen de leiding van FHI en enkele bewakingsagenten die al enkele maanden niet waren uitbetaald en zich bij de taliban hadden aangesloten. Ook u werd in dit conflict door deze bewakingsagenten benaderd en bedreigd. Men vertelde u dat u zich van de bedrijfsleiding moest distantiëren en hen moest vervoegen. Hierop nam u ontslag bij FHI. Kort hierna ging u als winkelmanager aan de slag bij de warenhuisketen Finest, maar u bleef op vrijwillige basis de boekhouding van FHI verzorgen.

Op 25 december 2015 werd het gepantserd voertuig waarin u zat door de taliban aangevallen toen u op weg was naar één van de kantoren van FHI. Nadat er werd geschoten kon u met de hulp van soldaten en politieagenten ontkomen. Daags nadien wilde u op het politiebureau klacht neerleggen en om bescherming vragen. U kreeg er te horen dat men niet iedereen in Afghanistan constant kan beschermen.

Op 30 december 2015 kreeg u om middernacht een telefoontje. Er werd u verteld dat men uw adres bemachtigd had. U nam deze bedreiging niet ernstig tot er enkele uren later werd aangeklopt en u door het kijkgaatje gewapende mannen voor uw deur zag staan. Hierop vluchtte u uit uw huis. Onderweg naar uw dorp in Doshi vernam u dat uw vader op 28 december 2015 door de taliban was meegenomen. Omdat u vreesde zelf ook te worden ontvoerd of vermoord door de taliban, besloot u in overleg met uw familie om het land te verlaten.

Via Iran, Pakistan en Turkije kwam u op drie april 2016 in Griekenland aan, waar u tweeënhal jaar verbleef. Vervolgens reisde u door naar België, waar u op twee oktober 2018 aankwam. Op 5 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Tot op heden hebt u nog geen nieuws van of over uw vader vernamen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: kopies van uw taskara en de vertaling ervan; kopies van werkbadges voor FHI, Kabul Bank en Finest; kopies van certificaten afgegeven door FHI, Kabul Bank, USAID, KMTC; kopies van drie door J. A. van FHI opgestelde brieven; kopies van een memorandum van het Amerikaanse leger in verband met FHI; kopies van twee documenten afgegeven door de Ismaili Council.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de taliban wordt vervolgd.

In de eerste plaats wordt opgemerkt dat, aangezien u verklaart dat u in 2013 uw ontslag indiende bij FHI omdat u werd bedreigd door beveiligingsagenten van het bedrijf die met de taliban samenwerkten en die wilden dat u zich van J., de baas van het bedrijf, distantieerde en hen zou vervoegen, het niet geloofwaardig is dat u hierna toch nog het risico bleef nemen om voor dit bedrijf te blijven werken, zij het dan onbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder CGVS) dd. 26.04.2019, p. 5 en 6). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u zo'n persoonlijkheid hebt en dat u zeer loyaal bent. U voegt hieraan toe dat J. een goede baas was en zich gedroeg alsof hij uw broer was (zie CGVS, p. 6). Gevraagd of de bedreigingen dan waren gestopt na uw ontslag in 2013, antwoordt u ontkennend en stelt u dat de dreig telefoons aanhielden (zie CGVS, p. 6). U stelt ook dat u afstand nam van J. en tegen de mensen zei dat u met hem geen contact meer had (ibid.). Nochtans was het J. die u één à twee keer in de maand opbelde en die u vroeg om op uw vrije dagen bij hem langs te komen en te werken aan de belastingaangifte van het bedrijf of een document uit het archief te halen (zie CGVS, p. 5-6). Indien u werkelijk met uw werk voor FHI bent gestopt omdat u door de taliban werd bedreigd met de eis om u te distantiëren van J. en hen te vervoegen, is het vreemd en ongeloofwaardig dat u zich bleef inhouden met de zaken van dit bedrijf en hun bedrijfsleider terwijl u dreig telefoons bleef ontvangen van de taliban.

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u verklaart dat u, nadat u op 25 december 2015 door de taliban werd aangevallen en beschoten, het niet ernstig opnam toen u een aantal dagen later, op 30 december, werd opgebeld met de boodschap dat ze uw adres hadden (zie CGVS, p. 11 en 12). Indien u enkele dagen daarvoor werkelijk was aangevallen door de taliban en maar was kunnen ontkomen met de hulp van soldaten en militairen, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u het wel ernstig zou opnemen als de taliban u zou bellen met de mededeling dat ze u wisten wonen. Hiermee geconfronteerd geeft u de vreemde verklaring dat het leven in Afghanistan nu eenmaal zo is en dat de situatie altijd zo is (zie CGVS, p. 13). U stelt ook dat u dacht dat ze u gewoon bang wilden maken (ibid.). Gelet op het feit dat u in 2013 op uw bedreigingen door de taliban reageerde door ontslag te nemen bij FHI is het vreemd en ongeloofwaardig dat u twee jaar later en dus amper vijf dagen nadat u door de taliban werd beschoten op een dergelijke laconieke manier zou reageren op bedreigingen door de taliban.

Bovendien werd uw vader op 28 december 2015 door de taliban ontvoerd uit uw dorp (zie CGVS, p. 11). U stelt dat u dit nieuws pas vernam toen u na de aanval op uw huis op 30 december een telefoontje kreeg toen u al op weg was naar uw dorp (ibid.). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat men u hier niet al eerder over zou hebben ingelicht. Bovendien wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met het aantal keer dat u werd aangevallen. Zo stelde u voor de DVZ dat u in totaal drie keer door de taliban bent aangevallen, twee keer op uw werk in Despechari Otkhel en één keer bij u thuis (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.02.2019, punt 3.5). Nochtans verklaart u voor het CGVS dat u maar twee keer werd aangevallen, eenmaal op uw werk in de Despechari buurt op 25.12 en eenmaal thuis op 30.12 (zie CGVS, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat ze misschien verwezen naar die keer dat u in het huis van G. A. S. was (zie CGVS, p. 13). Aangezien in uw verklaringen voor de DVZ letterlijk staat dat u tweemaal werd aangevallen op uw werk in Despechari Otkhel, klopt deze verklaring echter niet.

Wat er ook van zij, zelfs indien u aannemelijk zou hebben gemaakt dat u tussen 2013 en 2015 door de taliban werd bedreigd omdat u werkzaam was voor FHI, quod non, dan nog is er niets dat er op wijst dat u op heden, bijna vier jaar na uw vertrek uit Afghanistan en bijna zes jaar nadat u officieel met uw werk voor FHI stopte, wegens uw vroegere werkzaamheden voor dit bedrijf zou worden vervolgd door de taliban. Gevraagd of u nog iets nieuws heeft gehoord over ontwikkelingen in uw problemen sinds uw vertrek uit Afghanistan in 2015-2016, stelt u eerst dat enkel uw tante en uw vrouw in het dorp zijn en de taliban altijd daar komt om te kijken wie er is en wie er niet is (zie CGVS, p. 11). U stelt echter dat ze niet vragen naar uw vader en ook gestopt zijn met vragen stellen over u (ibid.).

De door u neergelegde documenten (kopies van uw taskara en de vertaling ervan, werkbades voor FHI, Kabul Bank en Finest, certificaten afgegeven door FHI, Kabul Bank, USAID, KMTC, drie door John Allen van FHI opgestelde brieven, een memorandum van het Amerikaanse leger in verband met FHI, twee documenten afgegeven door de Ismaili Council) veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ten eerste wordt opgemerkt dat al deze documenten kopieën betreffen waarvan de bewijswaarde, gelet op hun manipuleerbaarheid, sowieso gering is (zie CGVS, p. 9). Bovendien wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen.

U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurende conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc.

In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel voert hij een schending aan als volgt:

- Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht;*
- Schending van de rechten van verdediging;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Samenvatting van het middel:

Verzoeker heeft geen kopie ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg is verzoeker niet zeker van de inhoud van de notities."

- Een tweede middel steunt op een schending van de volgende bepalingen:

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoeker citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en licht de elementen van de definitie van het begrip "vluchteling" toe.

Wat de gegronde vrees voor vervolging betreft, betoogt hij als volgt:

"- Profiel van verzoeker: tewerkstelling bij een Amerikaans bedrijf en Hazara-Ismaili

Verzoeker werkte achtereenvolgens bij Kabul Bank, het Amerikaanse bedrijf FHI dat gespecialiseerd is in beveiliging van Amerikaanse kampen en tot slot bij Finest, de supermarktketen in Kaboel.

Dankzij de coherente verklaringen van verzoeker, wordt zijn tewerkstelling bij deze drie bedrijven niet betwist door verweerster. Dit betekent dat zijn tewerkstelling bij FHI de achtergrond schets waartegen zijn problemen hebben plaatsgevonden.

Verweerster twijfelt wel aan de verklaringen van verzoeker dat hij problemen zou hebben gekregen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij FHI. De voorgelegde documenten hebben volgens verweerster slechts geringe bewijswaarde omdat het kopieën betreft en enkel een geloofwaardig verhaal kracht kunnen bijzetten.

In dit kader wenst verzoeker naar analogie te verwijzen naar een recent arrest van uw Raad met nr. 230 770 van 23 december 2019 waarin uw Raad de problemen van een verzoeker om internationale bescherming bewezen achtte door de combinatie van coherente verklaringen en documenten die de verklaringen ondersteunen en de context van de problemen schetsten. Uw Raad oordeelde dat de documenten minstens een begin van bewijs vormden. Ook al konden de documenten niet een directe link bewijzen met de verklaarde problemen van de verzoeker, moesten de asielinstanties de nodige omzichtigheid aan de dag leggen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. De verzoeker had namelijk redelijk bewezen, dankzij zijn verklaringen en de documenten, dat hij een risicoprofiel had. Zijn risicoprofiel werd door UNHCR en EASO bevestigd.

Verzoeker bevindt zich in een gelijkaardige situatie. Door zijn voormalige tewerkstelling bij een Amerikaans bedrijf is hij in het vizier gekomen van de taliban. Volgens UNHCR maakt dit een risicoprofiel uit (stuk 3, UNHRC, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.39 en 43, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>)

Daarnaast is verzoeker een etnische Hazara en een aanhanger van de Ismaili-geloofsleer. Religieuze minderheden vormen eveneens een risicoprofiel (stuk 3, UNHRC, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.93-94, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>)

Deze twee risicoprofielen heeft verzoeker onvoldoende in rekening gebracht bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

- Tewerkstelling FHI

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij ontving bedreigingen van de taliban nadat een aantal werknemers zich bij hen hadden aangesloten toen ze twee maanden niet werden uitbetaald.

Na zijn ontslag heeft verzoeker zich voor de buitenwereld gedistantieerd van zijn voormalige baas J. A. Voor de werknemers was dit immers de bron van de problemen. Hij dacht dat hiermee de bedreigingen zouden stoppen.

"Dan de groep, die me bedreigden, die zeiden: als je niets met J. te maken hebt, zoals je zegt, dan moet je jezelf aan ons overgeven. Dat betekent: dan moet je met ons meewerken. Daarom heb ik ontslag genomen. En het project was ook gedaan, dus ik vertrok uit het bedrijf." (administratief dossier van 26 april 2019, p. 5).

Toch bleef hij af en toe werken voor J., maar dit gebeurde in het geheim en met de grootste voorzichtigheid.

De dreigtelefoons die bleven aanhouden waren voor verzoeker het ultieme bewijs dat zijn distantieering van J. niet volstonden en dat hij enkel bedreigd werd omdat hij in het verleden heeft gewerkt voor de Amerikanen.

- Bedreigingen door de taliban

Zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 26 april 2019 zijn in Afghanistan bedreigingen door de taliban bijna dagelijkse kost. Volgens verzoeker is het onmogelijk om elke bedreigingen serieus te nemen omdat anders iedere Afghaan zou moeten vluchten.

Dat verzoeker pas na twee dagen op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van zijn vader kan op zich niet verbazen. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat er in zijn dorp heel slechte telefoonverbinding is.

- Aanvallen door de taliban

Bij DVZ is wellicht een communicatiefout gebeurd. Verzoeker verklaarde het volgende:

"Ze hadden me 2 keer aangevallen op mijn werk in Despechari Othkel en 1 keer bij mij thuis." (administratief dossier, vragenlijst CGVS van 6 februari 2019, vraag 5).

Verzoeker wilde enkel verduidelijken dat het een keer op zijn werk gebeurde en een keer bij hem thuis. Als er een onmisbaar bijwoord niet was vergeten, had zijn verklaring wel juist geweest. Zijn verklaring moest dus zijn: "Ze hadden me 2 keer aangevallen, namelijk op mijn werk in Despechari Othkel en 1 keer bij mij thuis."

Dat dit zijn woorden moesten zijn, blijkt ook uit de uitleg die hij vervolgens geeft over de incidenten. Hij omschrijft een incident op zijn werk en bij hem thuis. Als hij dan toch direct de incidenten uitlegt, waarom zou hij dan niet direct drie incidenten hebben uitgelegd?

- Actuele vrees

Verweerster verdraait de woorden van verzoeker.

Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij slechts zelden contact heeft met zijn vrouw en tante omdat de telefoonverbinding in hun regio heel slecht is. De paar keren dat hij ze heeft gehoord, hebben ze inderdaad niet gevraagd naar de vader. Maar dit is, zoals verzoeker het zelf zei, omdat ze schrik hebben.

"Het enige dat ik vraag is over mijn vader. Of hij is vrijgelaten. Maar elke keer als ik met haar praat, zegt ze van niet. Ze zegt dat niemand zelfs durft te vragen aan de taliban waar hij is als ze naar het dorp komen. Niemand durft dat te vragen." (administratief dossier van 26 april 2019, p. 8)

Hij kan dus ook niet met zekerheid zeggen of de taliban hem nog zoekt. Hij kan enkel volharden in zijn verklaringen dat hij in 2015 Afghanistan diende te ontvluchten door aanhoudende bedreigingen van de taliban."

Verzoeker was niet meer veilig in Afghanistan omwille van zijn werk bij de beveiligingsfirma FHI. Zijn vrees bleek groter te zijn nadat zijn vader door de taliban was ontvoerd.

Bovendien maakt verzoeker deel uit van de Ismaili gemeenschap, een gemeenschap waarbinnen tot op een zeker niveau andere maatschappelijke gewoonten en mores heersen dan binnen de rest van de Afghaanse samenleving. Hierdoor wordt verzoeker als Hazara wel het mikpunt van de taliban, wat overeenkomt met de objectieve landeninformatie over de vervolging van deze gemeenschap (verzoekschrift, stuk 4).

- Het derde middel steunt op een schending van de volgende bepalingen en wordt samengevat als volgt:

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Samenvatting van het middel:

Verweerster houdt in bestreden beslissing onvoldoende rekening met het specifieke, risicoprofiel van verzoeker als voormalig werknemer bij een Amerikaans bedrijf en als lid van de Hazara, een religieuze minderheidsgroep."

- Een vierde middel wordt ontwikkeld als volgt:

- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 48/5, § 3 Vw*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Samenvatting van het middel:

Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'verzoek om internationale bescherming' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

"Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

"Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Zargha, district Doshi, provincie Baghlan. Dit wordt niet betwist.

De provincie Baghlan is zeer onveilig. Uit het EASO rapport van juni 2019 blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan precair is ten gevolge van de blijvende aanwezigheid van de taliban. (stuk 5, EASO, Afghanistan Security Situation – Update, juni 2019, p.90-93, te consulteren op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan-security_situation_2018.pdf, verzoeker zet vet)

"The Taliban maintained pressure on urban areas, mostly in the north-east and launched two offensives against the provincial capitals of Baghlan and Kunduz in

early September. The Taliban captured Anar Darah District Administrative Centre in Farah Province and temporarily overtook seven other district administrative centres in Takhar (Darqad, Chah Ab and Khwaja Ghar), Kunduz (Dasht-e Archi, Qal'ah-ye Zal and Khanabad) and Baghlan Provinces (Guzargah-e Nur)." (stuk 6, UN General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 10 december 2019, p. 6, te consulteren op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2021377/A_74_582_E.pdf, verzoeker zet vet)

Verzoeker wenst zelf ook nog een aantal video's toe te voegen over gevechten in zijn regio (stuk 7, cd-rom van verzoeker met 5 videolinken).

Het geweld in Baghlan is het gevolg van het aanhoudende conflict in gans Afghanistan. Het jaar 2019 is een bijzonder onrustig jaar geweest waarbij veel burgerslachtoffers zijn gevallen en de Afghaanse regering macht en controle bleef verliezen.

"Ondanks de verschillende beoordelingen van territoriale controle, is de trend duidelijk: de regering verliest gestaag terrein sinds eind 2014, aldus AAN (Afghan Analysts Network).

(...)

Het EASO-rapport laat opnieuw zien dat de situatie in Afghanistan gestaag blijft verslechteren."

(Stuk 8, VERKOOYEN L., "Analyse EASO-rapport Afghanistan", Update, 2019 nr. 23, 3-7).

In juli 2019 zijn het hoogste aantal burgerslachtoffers gevallen sinds mei 2017 (stuk 9, United Nations Assistance Mission in Afghanistan, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July, 3 augustus 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/un-reminds-parties-their-responsibility-protect-civilians-civilian-casualty-rates-spike-july>). Hierdoor zijn volgens UNAMA het aantal burgerslachtoffers in het tweede kwartaal van 2019 gestegen met maar liefst 29 procent (Stuk 10, United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019, 30 juli 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/protection-of-civilians-reports>).

Zowel de rebellen als de pro-Afghaanse troepen zijn verantwoordelijk voor het hoge aantal burgerslachtoffers omdat ze grote offensieven lanceren om de macht te behouden of te verkrijgen. De BBC analyseerde de data en kwam tot de conclusie dat het meeste burgerslachtoffers vallen tijdens aanvallen van de pro-Afghaanse troepen in een poging de rebellen tegen te houden (Stuk 11, BBC, Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents, 30 juli 2019, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-49165676>).

Ondertussen hebbe de Verenigde Staten reeds verschillende pogingen ondernomen om samen met de taliban een oplossing te vinden voor de beëindiging van het conflict. De partijen stonden in september 2019 dicht bij een akkoord, maar verdere onderhandelingen werden abrupt stopgezet door president Trump nadat een aanslag door de taliban het leven had gekost aan een Amerikaanse sergeant.

Internationale waarnemers en de Amerikanen twijfelden daarom aan de oprechte intenties van de taliban om een vredesoplossing te vinden. In november 2019 hebben beide partijen de onderhandeling hervat, maar opnieuw wordt dit proces overschaduwd door het aanhoudende geweld van de taliban.

"Talks between the chief American peace envoy, Zalmay Khalilzad, and Taliban negotiators have been underway in recent days in Qatar after they were restarted by Mr. Trump in November. Officials say that both sides are talking about ways to decrease violence, reach a possible cease-fire and pave the way for talks between the Taliban and the Afghan government.

Although both sides have engaged in violence across Afghanistan during this year's negotiations, it was an increase in Taliban attacks just before an expected announcement of a peace agreement deal that President Trump cited for calling off the peace talks. During the three-month halt in talks, Western diplomats hoped the Taliban would return to the table with a realization that they had pushed their hand too far with the violence.

Wednesday's attack, during the fifth day of the new talks, could cast doubt on the group's intentions and raise new concerns that the Taliban's political wing and the military side might not agree on how to end the 18-year conflict." (stuk 12, New York Times, Taliban Attack U.S. Base in Afghanistan as Negotiators Talk Peace, 11 december 2019, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2019/12/11/world/asia/Afghanistan-bagram-airfield-attack.html>, verzoeker zet vet)

Deze algemene onveiligheid heeft ertoe geleid dat Afghanistan in de Global Peace Index van juni 2019 als het meest onveilige land ter wereld beschouwd wordt. Bovendien is het in Afghanistan minder vredevol in 2019 dan in 2018 (stuk 13, Institute for Economics & Peace, Global Peace Index 2019, juni 2019, te consulteren op: <http://visionofhumanity.org/app/uploads/2019/07/GPI-2019web.pdf>).

Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan nog steeds significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

Dit middel is bijgevolg gegrond. Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. UNHRC, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, te consulteren op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>;

4. United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58ec8a7fa.htm>;

5. EASO, Afghanistan Security Situation – Update, juni 2019, p.90-93, te consulteren op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan-security_situation_2018.pdf;

6. UN General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 10 december 2019, p. 6, te consulteren op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2021377/A_74_582_E.pdf;

7. cd-rom van verzoeker met 5 videolinken;

8. VERKOOYEN L., "Analyse EASO-rapport Afghanistan", UPdate, 2019 nr. 23, 3-7;
9. United Nations Assistance Mission in Afghanistan, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July, 3 augustus 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/un-reminds-parties-their-responsibility-protect-civilians-civilian-casualty-rates-spike-july>;
10. United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019, 30 juli 2019, te consulteren op: <https://unama.unmissions.org/protection-of-civilians-reports>;
11. BBC, Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents, 30 juli 2019, te consulteren op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-49165676>;
12. New York Times, Taliban Attack U.S. Base in Afghanistan as Negotiators Talk Peace, 11 december 2019, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2019/12/11/world/asia/Afghanistan-bagram-airfield-attack.html>;
13. Institute for Economics & Peace, Global Peace Index 2019, juni 2019, te consulteren op: <http://visionofhumanity.org/app/uploads/2019/07/GPI-2019web.pdf>.

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 september 2020 brengt verzoeker volgende elementen ter kennis:

In een eerste punt gaat verzoeker in op de corona-pandemie, die ook in Afghanistan zijn impact heeft, waardoor een leven in dit land een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De gevolgen van het coronavirus zullen ongetwijfeld leiden tot een ongeken­de humanitaire catastrofe in Afghanistan en duwt het land verder in extreme armoede (aanvullende nota, stuk 20).

In een tweede punt wordt de meeste recente veiligheidssituatie besproken. Er is immers ook de instabiele politieke situatie. In februari 2020 hebben de taliban en de Verenigde Staten van Amerika een "vredesakkoord" gesloten. De Verenigde Staten zijn al begonnen met de terugtrekking van hun troepen, terwijl de taliban nog steeds aanvallen uitvoert (aanvullende nota, stuk 19).

De provincie Baghlan, van waar verzoeker afkomstig is, wordt de laatste weken getroffen door oplaaiend geweld tussen de taliban en de veiligheidstroepen:

- Op 11 juli 2020 zijn vier soldaten gestorven bij een confrontatie met de taliban en er wordt gevreesd voor een escalatie van het conflict in de nabije toekomst (*ibid.*, stuk 21);
- Op 5 augustus 2020 verloren twaalf leden van de provinciale raad het leven bij een bomexplosie (*ibid.*, stuk 22);
- Op 6 augustus 2020 werden zeven militaire wagens overvallen door de taliban. De voorbije maand heeft de taliban zijn activiteit opgedreven in de provincie (*ibid.*, stuk 23);
- Op 25 augustus 2020 werd de provincie getroffen door een stroompanne omdat de elektriciteitspalen beschadigd werden door het conflict. De provincie Baghlan wordt het vaakst getroffen door stroompannes (*ibid.*, stuk 24);
- Bij een luchtaanval op 26 augustus 2020 op een religieuze school vielen tien slachtoffers (*ibid.*, stuk 25).

Gelet op het voorgaande is het meer dan duidelijk dat een terugkeer naar Afghanistan volledig uit den boze is. Indien verzoeker terugkeert, wordt hij blootgesteld aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt.

Deze bijkomende informatie ondersteunt de middel van het verzoekschrift volledig en toont duidelijk aan dat de regio van herkomst voor verzoeker absoluut niet als veilig kan beschouwd worden.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus, volhardt verzoeker in zijn relaas dat er eind 2013 een conflict was tussen bewakingsagenten die zich hadden aangesloten bij de taliban en de bedrijfsleiding van FHI, waarbij verzoeker werd bedreigd door de bewakingsagenten en hij zich gedwongen zag om ontslag te nemen. Verzoeker stelt verder dat hij eind 2015 een aanslag overleefde op weg naar FHI waar hij op vrijwillige basis nog de boekhouding deed, dat hij enkel dagen later het nieuws kreeg dat zijn vader werd ontvoerd en in tussentijd zelf thuis de taliban aan de deur kreeg, maar kon ontkomen en besloot om te vluchten.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij zich na zijn ontslag toch nog op vrijwillige basis zou bezighouden met de boekhouding van FHI afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid van het feit dat hij werd bedreigd omwille van zijn tewerkstelling voor FHI; (ii) verzoekers verklaringen over het niet ernstig opnemen van de aanval op weg naar FHI niet aannemelijk zijn wanneer deze worden geplaatst in de context dat verzoeker voorheen besliste om omwille van de bedreiging ten gevolge van zijn werk bij FHI zijn ontslag te geven; (iii) de door verzoeker geschetste gang van zijn over het nieuws van de ontvoering van zijn vader en de telefonische bedreigingen niet aannemelijk is; (iv) verzoekers verklaringen over het aantal keer dat hij werd aangevallen of bedreigd tegenstrijdig zijn en de geloofwaardigheid van zijn problemen verder ondermijnen en (v) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde stukken zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel omwille van onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

Een loutere verwijzing naar het feit dat hij door zijn voormalige tewerkstelling voor FHI een nood aan internationale bescherming heeft, volstaat in voorliggend geval niet. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, te meer elke verzoek individueel op de eigen merites wordt beoordeeld. Verzoekers relaas over zijn problemen wordt niet aannemelijk geacht.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie, toegevoegd door verzoeker en ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara zijn. Specifiek voor wat de ismaëlitische gemeenschap in Afghanistan betreft, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat deze dermate gediscrimineerd wordt dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers, opdat discriminatie tot toekenning van de vluchtelingenstatus aanleiding kan geven, dient zij dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat er hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, ondraaglijk wordt. Een dergelijke situatie doet zich blijkens voormelde informatie niet voor in Afghanistan. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling zich op en kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn risicoprofiel en de algemene situatie om aan te tonen dat hij daar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat zijn voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van zijn etnie of religieuze overtuiging gegrond is, dan wel dat hij desbetreffend een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Waar hij stelt dat er sprake is van een communicatiefout bij aanvang van de procedure over het aantal aanvallen dat hij heeft gekend in Afghanistan (CGVS-vragenlijst), merkt de Raad op dat zijn verklaringen hem zijn voorgelezen en hij deze heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Daarbij wordt ook aangegeven dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat het verzoek om internationale bescherming wordt verworpen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat uit de verdere toelichting over de aanvallen alsnog kan worden afgeleid dat er toch sprake is van een communicatiefout wordt niet gevolgd. De verdere toelichting in de CGVS-vragenlijst laat slechts toe om vast te stellen dat verzoeker door heen de procedure vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen die verzoeker zou hebben gekend in Afghanistan.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de taliban wordt vervolgd.

In de eerste plaats wordt opgemerkt dat, aangezien u verklaart dat u in 2013 uw ontslag indiende bij FHI omdat u werd bedreigd door beveiligingsagenten van het bedrijf die met de taliban samenwerkten en die wilden dat u zich van J., de baas van het bedrijf, distantieerde en hen zou vervoegen, het niet geloofwaardig is dat u hierna toch nog het risico bleef nemen om voor dit bedrijf te blijven werken, zij het dan onbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder CGVS) dd. 26.04.2019, p. 5 en 6). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u zo'n persoonlijkheid hebt en dat u zeer loyaal bent. U voegt hieraan toe dat J. een goede baas was en zich gedroeg alsof hij uw broer was (zie CGVS, p. 6). Gevraagd of de bedreigingen dan waren gestopt na uw ontslag in 2013, antwoordt u ontkennend en stelt u dat de dreigtelefoons aanhielden (zie CGVS, p. 6). U stelt ook dat u afstand nam van J. en tegen de mensen zei dat u met hem geen contact meer had (ibid.). Nochtans was het J. die u één à twee keer in de maand opbelde en die u vroeg om op uw vrije dagen bij hem langs te komen en te werken aan de belastingaangifte van het bedrijf of een document uit het archief te halen (zie CGVS, p. 5-6). Indien u werkelijk met uw werk voor FHI bent gestopt omdat u door de taliban werd bedreigd met de eis om u te distantiëren van J. en hen te vervoegen, is het vreemd en ongeloofwaardig dat u zich bleef inhouden met de zaken van dit bedrijf en hun bedrijfsleider terwijl u dreigtelefoons bleef ontvangen van de taliban.

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u verklaart dat u, nadat u op 25 december 2015 door de taliban werd aangevallen en beschoten, het niet ernstig opnam toen u een aantal dagen later, op 30 december, werd opgebeld met de boodschap dat ze uw adres hadden (zie CGVS, p. 11 en 12). Indien u enkele dagen daarvoor werkelijk was aangevallen door de taliban en maar was kunnen ontkomen met de hulp van soldaten en militairen, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u het wel ernstig zou opnemen als de taliban u zou bellen met de mededeling dat ze u wisten wonen. Hiermee geconfronteerd geeft u de vreemde verklaring dat het leven in Afghanistan nu eenmaal zo is en dat de situatie altijd zo is (zie CGVS, p. 13). U stelt ook dat u dacht dat ze u gewoon bang wilden maken (ibid.). Gelet op het feit dat u in 2013 op uw bedreigingen door de taliban reageerde door ontslag te nemen bij FHI is het vreemd en ongeloofwaardig dat u twee jaar later en dus amper vijf dagen nadat u door de taliban werd beschoten op een dergelijke laconieke manier zou reageren op bedreigingen door de taliban.

Bovendien werd uw vader op 28 december 2015 door de taliban ontvoerd uit uw dorp (zie CGVS, p. 11). U stelt dat u dit nieuws pas vernam toen u na de aanval op uw huis op 30 december een telefoontje kreeg toen u al op weg was naar uw dorp (ibid.). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat men u hier niet al eerder over zou hebben ingelicht. Bovendien wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met het aantal keer dat u werd aangevallen.

Zo stelde u voor de DVZ dat u in totaal drie keer door de taliban bent aangevallen, twee keer op uw werk in Despechari Otkhel en één keer bij u thuis (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 06.02.2019, punt 3.5). Nochtans verklaart u voor het CGVS dat u maar twee keer werd aangevallen, eenmaal op uw werk in de Despechari buurt op 25.12 en eenmaal thuis op 30.12 (zie CGVS, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat ze misschien verwezen naar die keer dat u in het huis van G. A. S. was (zie CGVS, p. 13). Aangezien in uw verklaringen voor de DVZ letterlijk staat dat u tweemaal werd aangevallen op uw werk in Despechari Otkhel, klopt deze verklaring echter niet.

Wat er ook van zij, zelfs indien u aannemelijk zou hebben gemaakt dat u tussen 2013 en 2015 door de taliban werd bedreigd omdat u werkzaam was voor FHI, quod non, dan nog is er niets dat er op wijst dat u op heden, bijna vier jaar na uw vertrek uit Afghanistan en bijna zes jaar nadat u officieel met uw werk voor FHI stopte, wegens uw vroegere werkzaamheden voor dit bedrijf zou worden vervolgd door de taliban. Gevraagd of u nog iets nieuws heeft gehoord over ontwikkelingen in uw problemen sinds uw vertrek uit Afghanistan in 2015-2016, stelt u eerst dat enkel uw tante en uw vrouw in het dorp zijn en de taliban altijd daar komt om te kijken wie er is en wie er niet is (zie CGVS, p. 11). U stelt echter dat ze niet vragen naar uw vader en ook gestopt zijn met vragen stellen over u (ibid.).

De door u neergelegde documenten (kopies van uw taskara en de vertaling ervan, werkbades voor FHI, Kabul Bank en Finest, certificaten afgegeven door FHI, Kabul Bank, USAID, KMTC, drie door John Allen van FHI opgestelde brieven, een memorandum van het Amerikaanse leger in verband met FHI, twee documenten afgegeven door de Ismaili Council) veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ten eerste wordt opgemerkt dat al deze documenten kopieën betreffen waarvan de bewijswaarde, gelet op hun manipuleerbaarheid, sowieso gering is (zie CGVS, p. 9). Bovendien wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw verklaringen."

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van de huidige COVID-19-pandemie en de impact ervan op de situatie in Afghanistan een groot risico zou lopen op besmetting en dit hem zou blootstellen aan een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er moet tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij

specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (IED's), ... In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming, de provincie Baghlan.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van juni 2019 en een analyse van het EASO-rapport van 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Baghlan gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

De Raad wijst er verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de door verzoeker aangehaalde informatie van UNAMA van juli en augustus 2019, van de VN-veiligheidsraad van december 2019, video's over gevechten waarvan verzoeker stelt dat deze in zijn regio waren, en informatie van de BBC van juli 2019, in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan is gebaseerd, zodat deze evenmin kan leiden tot een andere oordeelsvorming. Dit geldt om dezelfde redenen ook voor de verwijzing naar persberichten over meer recente incidenten in de aanvullende nota en over de veiligheidssituatie in zijn district omwille van aanvallen van de taliban.

Met het bekritisieren van het besluit in het bestreden beslissing, het benadrukken dat de situatie in de provincie Baghlan wel degelijk is achteruit gegaan en het er zeer gevaarlijk is, het verwijzen naar het aantal slachtoffers en het citeren uit en aanhalen van informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota, slaagt verzoeker er niet in om voormelde analyse in een ander daglicht te plaatsen, aangezien die gebaseerd werd op objectieve en gedetailleerde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. De informatie waarop verzoeker zich steunt is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. De Raad benadrukt te dezen nog dat cijfergegevens niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ... Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in de provincie Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Derhalve zijn er geen zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP